

SEBASTIJAN VALENTAN

Brezmejnost

Kaj je več
kot darovati trpljenje,
iskati Resnico
in dospeti do praga večnosti?

Vse filozofije,
vse ekonomije,
vsa znanost razuma
ne zaobsežejo Boga,
ki je preko meja
brezmejnega sveta.

Ti

Ti lahko ljubiš
in daješ impulze,
ali vabiš, iskreno in tiho,
da komaj je slišen Tvoj glas,
preglasen v telesu misli,
čist, prodoren.

Ti moreš dati prepolno srce
izboklo in vse premočno,
željno odgovora;
in iščeš že nekdanje izpraznjeno dno,
da vliješ vanj pšenico pobranih klasov
zrna odcvetenega maka.

Prevelik je Tvoj dar, Gospod,
prevelik za majhno srce.
A kako se upreti pogledom
in prečuti dvatisočletno trkanje
na vrata vseh vrst, vseh dimenzij,
kako ostati nem, če živiš?

Je ni sile večje kot Ti,
ljubezni močnejše od Tvoje.
Ni bitja brez Tvoje hotene želje,
ki je, moj Gospod,
da ostanem objet od Srca,
ki prebodeno me ljubi.

Brez Boga Dom Alojzij Grozde

Življenje brez Boga,
brez križa in molitve.

Kako prazno,
kako težko,
kako strašno!

Sama črnina
in sivina
brez dna.

Kako je strašno
življenje brez Boga.

Okravljena pot,
oznojena, temna.

Dom je daleč,
predaleč,
vedno dlje.

Istousodniki se prepoznavamo
s pogledom,
povešenim in tužnim.

Še kdaj te videl bom,
moj dom?

Z žico bodečo
prepredena svoboda,
ki pa ni onstran,
ampak tu.

Ironija svetá
človeškega brezčutja.

V tujini mislim na dom.
Te videl kdaj še bom?

Mladosti polno
je tvoje življenje,
prekmalu končano
v nasladi brezčutja.

Kot jastrebi
letajo nad tvojim truplom,
a duše
ne morejo raztrgati.

Končno ga pobeli
spomladansko zvončkljanje,
kot vzkaljeno seme
za narodov blagor.

Vršaci

Vršaci nad njivami
stopate po ledeni zemlji
in noč vam krade sijaj.

A v noči odsevate
bolj kot čez dan.

V mraku odhajajoče jasnine
žarite s pozdravi ljudi-
domačih vaščanov,
ki legajo k počitku
s tresočimi ustnicami,
iz katerih vre molitev,
ničkolikokrat enaka
za sina, za dom,
za vršace,
da z jutrom ozre jih oko
kot nocoj.

Mala bela hostija

V žepu jo nosim,
belo hostijo,
najdragocenejši kruh,
ki nima cene.

Skupaj romava
po visokem pobočju
ob mirnem sozvočju
misli in besed.

Bela majhna hostija
je dar,
zdravilo in tolažba –
brezkončnih noči,
opešanih oči
in oslavljenih moči.

Križ

Brezmejna črta
in še podaljšana,
kot reka, ki ponikne
in se spet pojavi.

Vertikala globine
na dnu brez dna,
kot snežinka
poletnega snega.

Brez koncev in krajev,
brez matematičnih pravil.
Je rimski, je Andrejev,
je grški ali jubilejev.